

1. Převeďte spojení uvozovací věty a přímé řeči na souvětí.

"Nejdůležitější pro českou malou otevřenou ekonomiku bude vývoj v eurozóně," uvedl finanční analytik. → Finanční analytik uvedl, že nejdůležitější pro českou malou otevřenou ekonomiku bude vývoj v eurozóně.

Ondra se rozběhl do lesa. Ozýval se hned zprava a hned zleva. „Máte něco?“ ptal se každou chvíli.

„Ohromné hříby,“ odpovídala mu Jura se smíchem. „A co ty?“ ptala se.

„Jednu lišku a jednu holubinku,“ chlubil se Ondra.

„Lišku tam nech a holubinku zahod'. Máma tě s ní vyhodí,“ varovala ho Jura.

Hana začala trhat květiny, ale zanedlouho ji to unavilo. Obtěžovala ji i natrhaná kytice, a proto ji zahodila. „Kde jsme?“ zeptala se bázlivě.

„Znám to tu jako své boty,“ uklidňovala ji Jura. „Ale jestli chceš, tak se vrátíme, a toho houbaře tu necháme,“ navrhovala.

„Ještě kousek,“ rozhodla se Hana. Za chvíli hlesla: „Mám žízeň.“

„Tady není nic k pití. Jenom voda z potoka, a tu pít nemůžeš,“ vysvětlovala Jura.

Ondra z dálky zavolal: „Holkýý!“ Máte něco?“

Jura se svým voláním obrátila na všechny světové strany. Křičela ze všech sil na Ondru, aby ji slyšel: „Honem se vrať! Půjdem už domů!“ A zavolala znovu, aby se ujistila: „Slyšíš nás?“

Les oněměl. Je ticho.

„Nezabloudí?“ zeptala se Hana a stírala si z čela pot.

(Podle H. Šmahelové, 1975; upraveno)

2. V následujících textech převeďte části vytištěné kurzívou – nepřímou řeč na řeč přímou.

Vzor: Nějaký člověk za mnou přišel a ptal se, *jak se dostane na nádraží*. → Nějaký člověk za mnou přišel a ptal se: „Jak se dostanu na nádraží?“

Lucius se neobjevil mezi přáteli už několik měsíců. I v divadle o přestávce se přátelé jeden druhého ptali, *zda neví, co je s Luciem*, ale každý odpovídal, *že o něm nemá žádné zprávy*.

Avšak malíř karikaturista se ozval, *že Lucia navštívil už dvakrát, ale že Luciova žena ho nepustila ani do předsíně. Jen pokrčila rameny a řekla, že Lucius stůně*.

(Podle E. Bešťákové, 2000; upraveno)

Lucie se pokoušela vyjmout si kontaktní čočku z oka. Poprosila Zoru, *aby jí přinesla zrcátko*. Po nějaké době hlesla, že jí to nejde, *že čočku nemůže nahmatat*. Zora se nabídla, že jí ji vyndá. Když ale Lucie ucítila u oka Zořin ostrý pěstěný nehet, zakvílela, *že jí kamarádka vypíchne oko*. A pak řekla, *že to raději zase zkusí sama*. Zora povzdechla, *že jí přece chtěla jen pomoci*. Za chvíli se zeptala, *zda už má Lucie tu čočku z oka venku*. Lucie zničeně hlesla, *že pořád ne*. Zora se zeptala, *zda není možné, že by jí ta čočka třeba už vypadla*. Lucie namítla, *že těžko, že ona bez brýlí nebo bez čoček dobře nevidí a teď že vidí úplně jasně, že tedy čočku musí v oku pořád mít, jenom jí nemůže nahmatat*. Pak se Lucii konečně podařilo zachytit tenkou blanku čočky a vyndat ji z oka. Druhá čočka už šla mnohem lépe. Lucie s uspokojením konstatovala, *že už ví, jak na to*. Upozornila ale Zoru, *že ona ještě nemůže jít spát, protože musí čočky vždy po použití vyvařit*.

(Podle I. Březinové; upraveno)